

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 06.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **8005** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 от АПК.

Образувано е по жалбата на М. И. П. от [населено място] срещу Заповед № ДК-19-С-143/19.05.2011г. на Началник Сектор С. РДНСК – Югозападен район, с която на основание чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т.13 от ЗУТ, във връзка с чл. 178, ал. 5 от ЗУТ е забранено ползването на невъведения в експлоатация строеж: „Жилищна сграда”, намиращ се в УПИ XV-74, кв. 3 по плана на [населено място], в.з. „Г. – А.” с административен адрес [населено място], [жк] [улица], собственост на жалбоподателката.

В жалбата са въведени твърдения, че до 23.06.2011г. процесният имот е бил в процес на строителство и не се е ползвал за живеене като след завършване на довършителните работи, с удостоверение № 581/23.06.2011г. е бил въведен в експлоатация. Претендира се отмяна на заповедта като незаконосъобразна, с оглед настъпилия още преди подаването на жалбата нов факт с правно значение.

Ответникът Началник Сектор С. РДНСК – Югозападен район, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СГП не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази доводите на жалбоподателя, прецени събраните доказателства по делото и извърши служебно цялостна проверка по чл. 168 от АПК за законосъобразност на оспорения административен акт, прие за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка от длъжностни лица на отдел „Строителен надзор” в район В.,

СО на процесния строеж, било констатирано, че строежът – жилищна сграда се ползва без да е въведен в експлоатация. Служителите отразили изведените констатации в Констативен акт № ГА-95/17.03.2011г., съобщен чрез залепване на строежа на 17.03.2011г. по реда на §4 ал.1 изр.2 от ДР на ЗУТ.

Депозираното от жалбоподателката възражение вх.№ 9400-1637/28.03.2011г. срещу съставения констативен акт, поради подаването му след определения законов срок, било отхвърлено и била издадена процесната заповед за забраната на ползването на строежа. Определен бил срок до 16.09.2011г. за доброволно изпълнение на заповедта.

Оспорената заповед била съобщена на жалбоподателката чрез залепване на съобщението за издаването ѝ на строежа на 18.08.11г. Жалбата била депозирана в деловодството на СС ДНСК на 30.08.2011г.

За удостоверяване на предоставените на органа правомощия да издава заповеди по чл.222 ал.1 т.6 и чл.178 ал.5 от ЗУТ – за забрана ползването на строежите невъведени в експлоатация по установения ред или неползвани по предназначение, по делото е представена заповед № РД-13-447/01.11.2010г. на началника на ДНСК, делегираща права на ответника по конкретния казус. Заедно с нея е представена заповед № РД-13-097 от 13.05.2011г., с която поради отсъствието на титуляра на длъжността Началник сектор С. РДНСК е определен да го замества за периода 13.05.2011г. до 20.05.2011г. Главният инспектор В. Й. М..

Видно от представеното с жалбата Удостоверение № 581 от 23.06.2011г. на Дирекция ”Контрол по строителството”, сградата била въведена в експлоатация въз основа на представения набор от доказателства за изграждането ѝ в съответствие с изискваните от ЗУТ строителни книжа.

При тези фактически констатации, извършвайки пълна служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт, съдът изведе следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта, предмет на настоящия съдебен контрол, е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 222, ал. 1 от ЗУТ и Заповеди № РД-13-447/01.11.2010г. и № РД-13-097 от 13.05.2011г на Началника на ДНСК, поради което липсва нарушение на чл. 146, т. 1 от АПК.

Не са констатирани от съда нарушения на изискуемата форма по чл. 146, т. 2 от АПК, тъй като заповедта е издадена в установената от закона форма съгласно чл. 146, т. 2, във вр. с чл. 59 от АПК. Процесната заповед отговаря на всички изисквания съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК- съдържа наименование на органа, който я е издал, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му.

При издаването на процесната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по чл. 146, т. 3 от АПК. Спазено е процесуалното правило на чл. 178, ал. 5 от ЗУТ заповедта за забрана ползването на обекта да се издава въз основа на констативен акт № ГА-95/17.03.2011г., и надлежно съобщен на адресата.

Съдът намира, че към момента на издаване на оспорената заповед не са констатирани противоречия с материалния закон - чл. 146, т. 4 от АПК. Безспорно процесният обект е „строеж” по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ от вида на „надземни сгради, постройки и т.н. Несъмнено се установи и фактът, че за процесния строеж - предмет на оспорената заповед не е издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация, като

строежът е пета категория съгласно чл. 137 от ЗУТ и подзаконовите актове, и поради това е подлежал на въвеждане в експлоатация. Ето защо, налице са били и двете материалноправни предпоставки на чл. 222, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУТ за издаване на оспорената заповед, т.к. видно от всички доказателства обектът на заповедта е „строеж”, който не е въведен в експлоатация по установения за това законов ред.

Според нормата на чл.142 ал.1 от АПК, преценката за материална законосъобразност на акта се преценява към момента на издаването му. В това отношение издаденият акт към релевантния момент е изцяло законосъобразен. Съгласно втората алинея на чл.142 от АПК, установените нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценяват към момента на приключване на устните състезания. Законодателят е поставил като изискване съобразяването на новите факти с правно значение за делото към момента на приключване на устните състезания, каквато хипотеза в настоящото производство, обаче, не е налице. Представеното с жалбата копие от удостоверение № 581/23.06.2011г. за въвеждане в експлоатация на сградата безспорно доказва настъпването на нови факти, които обаче нямат обратно действие и не могат да повлияят на изхода от делото.

Аргумент в подкрепа на тази теза е императивната норма на чл.178 ал.1 от ЗУТ, според която не се разрешава ползването на строежи преди въвеждането им в експлоатация по надлежния ред от надлежния орган, и ал.7 на чл.178 от закона, на която изрично законодателят е определил действие за напред.

Предвид всички установени по делото фактически обстоятелства, съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразна, тъй като към релевантния момент на издаването ѝ сградата не е била въведена в експлоатация и с оглед охраняване живота и здравето на обитателите е било забранено ползването ѝ. /Тук следва да се отбележи, че предвид противоречивите твърдения в жалбата – на стр.1,2 и 3, от една страна, и на стр.4, последна първи абзац, от друга, съдът приема че сградата се обитава/. Безспорно, с отпадане на причините за наложената забрана и настъпване на хипотезата на ал.7 на чл.178 от ЗУТ, действието на забраната се преустановява и жалбоподателите могат да обитават и ползват сградата.

Предвид изложените съображения, съдът следва да потвърди законосъобразния административен акт и да отхвърли депозираната срещу него жалба.

С оглед изхода от делото, на жалбоподателите не следва да се присъдят съдебни разноски, а ответникът не претендира присъждане на такива.

Ръководен от гореизложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 32 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. П. от [населено място] срещу Заповед № ДК-19-С-143/19.05.2011г. на Началник Сектор С. РДНСК – Югозападен район, с която на основание чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т.13 от ЗУТ, във връзка с чл. 178, ал. 5 от ЗУТ е забранено ползването на невъведения в експлоатация строеж: „Жилищна сграда”, намиращ се в УПИ XV-74, кв. 3 по плана на [населено място], в.з. „Г. – А.” с административен адрес [населено място], [жк] [улица], собственост на жалбоподателката, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ :

АДМИНИСТРАТИВЕН